

02/05/2003

Sportieveling André Delrue stampte eigen drukkerij De Vuurtoren en reisbureau Delsun uit de grond

Vanuit typografie de reiswereld in

Met het toeristische Sluis en een gouden bruiloft als background moeten André Delrue en Jeannine Baroen zich als gezin en als zelfstandigen heel gelukkig prijzen. „'t Begon allemaal op mijn 20ste : Jeannine werkte in de Internationale Boekhandel, waar ik mijn gazetje haalde. Vlug vonden we mekaar voor een dansje in 't Laiterietje... en trouwden vier maanden later in 't Saskerkje”, vertelt André over zijn grote liefde. Over haar echtgenoot zegt Jeannine : „André is iemand die, als hij het eenmaal in zijn hoofd heeft, het dan ook met succes doordrukt.” Geslaagd in het leven, lieten André en Jeannine zich ook gezinsmatig niet onbetuigd : dochter Marie-Claire, mama van Charlotte (13) en Caroline (11) runt sinds 1997 het reisbureau Delsun. Drukkerij De Vuurtoren is sedert 1988 in handen van zoon Patrick, die de zaak evenwel tot Delta Graphics omdoopte. Patrick die Ramset en Ulish als zonen heeft, is thans voorzitter van de Oostendse Verenigde Handelaarsbonden. Tenslotte is zoon Jean thans chauffeur bij Sylvie Tours in Munk-Zwalm. Vandaag maakt André Delrue zich nog verdienstelijk als reisleader bij Lotus Travel in Sluis. (Foto ET)

Voor vader Omer Delrue betekende de Tweede Wereldoorlog en meegaande het platsmijten van zijn eigen brouwerij in de Albertlaan 10 — tussen De Bolle en Sport Nautique — een keerpunt in zijn leven. Met zijn gezin vluchtte hij naar Moere, waar zoon André lager onderwijs volgde, later, als gedreven all-rounder heelwat mogelijkheden creëerde. Zo voetbalde hij als knaap bij ASO, de Oostendse club waar hij later 36 jaar lang in het bestuur zetelde. Ook in het roeien was André een serieuze bonk. Naast cracks als Henri Steenacker deed hij nogal wat slagen per minuut. Vakkundig op de hoogte van typografie slaagde hij er in een eigen drukkerij uit de grond te stampen. Maar André zou geen Delrue zijn als hij zelfs als drukkersbaas zijn horizont niet zou verruimen. Toen hij in 1966 reizen organiseerde voor zijn collega's-meesterdrukkers, bleek dit de eerste stap naar een splendide nieuwe roeping. De reisleader was geboren... en met hem het Delsun reisbureau, vandaag met panache door dochter Marie-Claire gerund.

Het gezin van Omer Delrue en Maria Derynck, Westkerkse boerendochter, was heel kroostrijk met zonen Louis, Georges en André en dochters Yvonne, Magriet en Madeleine. Vaders Meiresonne-aftrekkerij was twee knechten rijk en had met zijn afzet in 53 cafés een heel goede commercie. — André: „Voorzitter van de toneelvereniging Vrij en Blij en eveneens enorme paardenliefhebber, kon er naast pa niet gekeken worden. In de dagen van *pèèrd en karre* had hij vijf viervoeters en reed, op een groot paard en met zuidwester op het hoofd, heel trots in de Oostendse zeezijdigheid. Toen hij, na het platsmijten van de brouwerij, bedrijvig was bij

houthandel Deweert werd hij voorzitter van de Transportafdeling bij het ACV.”

Muzikaal

— Een speciaaltje van 't gezin ?

„In de tied van
pèèrd en karre
had vader
vijf viervoeters”

— André: „Thuis was iedereen muzikaal en goed bij stem. Wijlen oudste zus Yvon-

ne had zelfs formidabel zangtalent. In de tijd van liedjes als *Dag schatteboutje* en *Ik hou van Holland* ben ook ik als bariton naar menig zangcrochet getrokken.”

— Als drukkersbaas ASO-voetbal genegen...

— André: „Ik kreeg dat mee van broer Louis (verwoede Assist) en vriend Pol Monteny. Als bestuurslid trakteerde ik de scheidsrechters na de match op een etentje. Ik betaalde hiervoor 800 tot 900 fr., waarbij de clubkas voor 250 fr. tussenkwam.”

— En dan plots 'adieu ASO'... en naar Beveren !

— André: „De verstandhouding in het bestuur was plots zoek en René Menu, Spike Starkey, André Goddemaer, Jef Van Lierde en Frans Cappelier werden bedankt voor hun diensten. Dat komt ervan als plots mensen — die niet eens weten of een bal rond is — het voor het zeggen krijgen. Geen ruziemaker zijnde ben ik dan maar voor een jaar naar het bestuur van Lokeren getogen om me tenslotte volledig voor Beveren in te zetten.”

Public Relations

— Wat heb je voor Beveren kunnen doen ?

— André: „Ik regelde

transfers van Peter Crève (ASO), Hans Bellyh, Essendi en de in Liverpool getogen *super sup* David Fairclough. Natuurlijk was ik graag bij ASO gebleven, want het heeft me allemaal veel pijn gedaan. Voor de Oostendse roodgroenen had ik immers Billy Maidows en Dennys Allen aange trokken en maakte het liefst twee keer mee dat ASO naar creafdeling promoveerde.”

„Ik heb nog
Jacky Kennedy
in de ogen
gekeken...”

— Voetbalactiviteiten duiden op bekwaamheid...

— André: „Mark Struye, pr-man in de tijd van De Rámée, spoorde me aan een cursus public relations te volgen. Mijn presence, taalvaardigheid en voorkomen waren, volgens hem, hiertoe het leidmotief. In 1961 ben ik dan begonnen aan een drie jaar durende cursus in Woluwe.”

Als we André Delrue vragen wanneer hij door de demoni-

sche reisindustrie werd gebeten, lacht hij: „Ik was amper acht jaar toen ik er al van droomde om naar Kongo te trekken nadat ik van de school af zou zijn... Tijdens mijn legerdienst als onder-officier bij de *Welfare* in het Duitse Gummersbach, mocht ik onder kolonel Degreef zes maanden lang Vlaamse soldaten begeleiden naar het Oostenrijkse Tirol. Per trip konden 48 pitotten mee.”

— Wanneer werd reizen-droom pas echt werkelijkheid ?

— André: „Ik was nog drukkersbaas toen ik mijn eerste stappen zette als reisleader en dit voor het toenmalige *Unigra* (Unie Grafische Boeknijverheid). Zo zijn we in 1970 met de meesterdrukkers naar Parijs getrokken... ergens de voorbode van jaarlijkse uitstappen waarbij zowel Londen als Rome werden aangedaan. Wat zeg ik, we zijn met 148 mensen naar de Wereldtentoonstelling in het Japanse Osaka getrokken. Om maar niet van het Indische Kachourago te spreken. Functie die ik jarenlang gratis heb uitgeoefend.”

— Waarvoor stond jouw reisbureau Delsun ?

— André: „We waren zeer

streng op het verlenen van service. Mijn al even plichtsgetrouwe dochter Marie-Claire, die vandaag de zaak runt, staat eveneens volledig achter het begrip dienstbetoon.”

„San Francisco kan niet aan Oostende tippen”

— **Jouw gebenedijde gebieden?**

— **André:** „Ik ben wel 58 keren naar Thailand geweest. Eens het summum van wat de wereld te bieden heeft werd het zodanig toeristisch... dat het veel van zijn properteit heeft ingeboet. Je had dan nog Singapore, Maleisië, Indonesië en Mexico met zijn effenaf prachtige cultuur.”

— **Uitzonderlijke persoonlijkheden ontmoet?**

— **André:** „Ik had drie keer contact met Hussein ibn Talal, koning van Jordanië vanaf 1952 en overleden aan lymfeklierkanker op 7 februari 1999. Een crème van een man! Ik ontmoette de president van Mexico, kwam meermaals Soeur Sourire tegen, bij een bezoek aan het Witte Huis konden we kennis maken met een heel sympathieke president Reagan, in Egypte keuvelden we aan de bar met Omar Sharif, ontmoetten Maria Montez in Miami... en konden de charmante Jacky Kennedy in de ogen kijken.”

We vragen reisdrongen André Delrue wat Oostende nog wel betekent op de wereldbol met zijn ontzaglijke mogelijkheden.

— **André:** „Noem me eens een stad als Oostende die een paardenkoers heeft die in het hartje van de stad ligt; waar je met de ferry of andere boot aanlegt op een scheut van 't winkelcentrum en waar je kunt shoppen van 't vaderland weg zonder bij regenweer nat te worden: zelfs San Francisco zou groen en geel zijn van jaloezie op onze visserskaai!”

— **Men klaagt wel over openliggend wegdek...**

— **André:** „Zou men niet beter de voorgangers — die 40 à 50 jaar lang niets hebben gedaan — onder de loupe nemen.

Let op, ik heb niets voor of tegen burgemeester Vandecasteele, maar wat die mens totnogtoe heeft gerealiseerd, dat heeft nog niemand hem voorgedaan.”

— **Twee hoog wonende aan de Albert I Promenade heb je nogal een uitkijk op pier en 'pisser'.**

— **André:** „Je hebt inder-

daad nergens ter wereld zo'n zicht op de zee, begeesterd met woest barengeweld of rimpeloze rust. 't Oostendse staketsel waar mens en scheepvaart dag en nacht bestendig langs passeren, met in de achtergrond als koeke vuurtoren *Lange Nelle*. Dan is er nog *de pisser*, het zo prachtige Zeeliedenmonument!”

Sprakeloos bij ongeluksmare Goeie vriend Lorenzo Verbiest

Voor voetbalminnend Oostende blijft 2 februari 1966 een wel heel trieste datum. Even voor de Kennedy-rotonde verongelukte het 27-jarig voetbalidool Laurent Verbiest, allerbeste vriend van André Delrue...

„Laurent Verbiest, die bijna iedere dag bij ons even binnenwipte, zei ooit: *ik weet niet wat het is, maar al wat ik doet lukt! Ik kan nochtans niets meer dan een ander, maar als ik dribble lopen ze allemaal weg van mij...*”, staat in het geheugen van André geprint. „Weet je dat Lorenzo de duurste speler van ons land was, toen hij voor 4,5 miljoen naar Anderlecht overstapte?”

— **Even het dodelijk ongeval herinneren...**

— **André:** „De avond dat Real Madrid-Manchester United een tv-topper was, reed Laurent samen met zijn echtgenote in zijn Volvo huiswaarts. Hij wou absoluut om 22u. thuis zijn. Hij zat in zijn auto zoals hij op het voetbalveld stond: de baas... en niets kon hem deren!”

— **De finale oorzaak?**

— **André:** „Laurent was de radio aan 't regelen toen zijn rechterwiel plots naast de autostrade in het gras schoof. De auto slipte, ging over de kop en botste tegen de brugrand. Zijn vrouwtje werd uit de auto en over het muurtje gezwiept. Maar Laurent botste keihard tegen de borduur. *Is het erg met mij?* waren zijn laatste woorden. Toen zijn vrouwtje om 3u. aanbelde en de ongeluksmare vertelde, was ik sprakeloos.”

André Delrue kreeg van burgemeester Dolf van Glabbeke de bijnaam „Lange Nelle”

Als 't geluk conciierge toelacht

Beroepshalve bij drukkers Miel Timmerman en Albert Van Iseghem in de stiel gegaan, trok André Delrue op zeker ogenblik met zijn gezin naar de residence Kursaal — met 80 appartementen toen het grootste gebouw in Oostende — om eveneens de taak van conciierge op zich te nemen. „Ik wist dat ik daar in contact zou komen met kapitaalkrachtigen”, bekent André.

Het zat André Delrue toen al in het hoofd zich op een bepaalde dag als drukker te installeren. Toen hij conciierge werd van residence Kursaal, maakte hij kennis met een zekere *monsieur Pierre Bero*, di-

recteur van een van de grootste drukkerijen van het land. — **André:** „Toen hij vernam dat ik typograaf was, stelde hij voor in Forêt te komen werken. Ik zou er een huis krijgen plus de garantie binnen

het jaar meestergast te worden. We lieten hem verstaan op zoek te zijn naar materiaal om zelf een drukkerij op te starten. En toen bleek hij mij met een oude *Julien-pers*, een *Victoria-automaat*, een snijmachine, een Linotype en drie rayons zetkassen ten dienste te kunnen zijn. De bagatelle van 850.000 fr. weerde mijn angstzweet voor de aankoop.”

— **Dan nog een geschikte stek vinden voor je drukkerij...**

— **André:** „Op de Opex, hoek Moreauxlaan - Vingerlingstraat, dopten we aanvankelijk onze commerciële boontjes, waarna we in de Voorhavenlaan een duivenlokaal met

giganteske oppervlakte konden verwerven. Een oud gebouw dat we helemaal verbouwden. In die dagen omvatte onze drukkerij een grote en een kleine Heidelberg plus het koperenmatrijzenwonder Linotype.”

— **Aanvankelijke klanten?**

— **André:** „Burgemeester van Glabbeke — die me Lange Nelle noemde omdat ik op de Opex huide — droeg waarschijnlijk zijn steentje bij opdat we op zeker ogenblik het *Gemeenteblad* zouden kunnen drukken. Maar ook de Oostendse Vismijn was mijn jachtterrein: grote vishandelaars waren er de basis om in

de kortste keren duizenden prijslijsten te maken. Onze drukkerij De Vuurtoren drukte toen ook het maandblad *Flash* van Rita Coucke, alsmede het clubblad *Rood-Groen* van ASO-voetbal.”

— **Relatief snel een gigantische doorbraak...**

— **André:** „Als je na het aanvangsjaar kunt neerkijken op een zakencijfer van een half miljoen... dat je hierna bestendig kunt opdrijven, dan heb je wel iets gerealiseerd, zeker! We werden naderhand gequoteerd binnen de 2000 beste bedrijven van België. Point hiertoe was onze commerciële geest.”